

....., ... r.

Sąd Okręgowy w .....

Wydział Cywilny Odwoławczy

za pośrednictwem

Sądu Rejonowego w .....

Powód:

.....

zam. .....

ul. .....

Pozwany: Zakład Ubezpieczeń

.....

.....

.....

Wartość przedmiotu zaskarżenia: ..... zł (słownie:

.....)

**Apelacja Powódki od wyroku Sądu Rejonowego ogłoszonego w dniu ..... w
sprawie o sygnaturze akt ..... doręczonego Powodowi w dniu .....¹**

Działając w imieniu powódki, na podstawie art. 367 § 1 i 2 kpc zaskarżam wyrok Sądu Rejonowego w .....w całości.

Sądowi Rejonowemu zarzucam:

1. Naruszenie prawa procesowego poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, tj. naruszenie dyspozycji art. 233 par. 1 kpc, poprzez przyjęcie, iż pozostawienie przez powódkę wewnątrz skradzionego pojazdu dokumentu w postaci karty tegoż pojazdu, było działaniem (zaniechaniem) umyślnym lub działaniem (zaniechaniem) noszącym znamiona rażącego niedbalstwa;

---

¹ Zgodnie z art. 369 § 1 kodeksu postępowania cywilnego apelację należy wnieść do sądu, który wydał zaskarżony wyrok w terminie 14 dni od daty doręczenia stronie skarżącej wyroku wraz z uzasadnieniem

2. Naruszenie prawa procesowego poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, tj. naruszenie dyspozycji art. 233 par. 1 kpc, poprzez brak ustaleń Sądu Rejonowego na okoliczność wykazania istnienia związku przyczynowego pomiędzy działaniem (zaniechaniem) powódki a powstaniem szkody (kradzieżą auta);
3. W efekcie błędnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego, naruszenie prawa materialnego tj. art. 826 § 3 kc przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu przez Sąd Rejonowy, iż w świetle (błędnie zdaniem powoda) ustalonego stanu faktycznego, pozwany nie ponosi odpowiedzialności z tytułu zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia AC (odmowa wypłaty odszkodowania) w oderwaniu od istnienia przesłanki winy i związku przyczynowego;
4. Wskutek błędnych ustaleń faktycznych, naruszenie prawa materialnego tj. art. 807 kc w zw. z art. 826 kc przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że postanowienie § 17 ust. 1 pkt. 11 lit. b OWU nie jest sprzeczne z przepisami *iuris cogentis* wskazanymi w kodeksie cywilnym dotyczącymi umowy ubezpieczenia;
5. Naruszenie prawa materialnego tj. art. 385 § 2 kc przez błędną jego wykładnię i w konsekwencji nie zastosowanie poprzez przyjęcie, że § 17 ust. 1 pkt. 11 lit. b OWU jest sformułowany w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości;
6. Naruszenie prawa materialnego tj. art. 385³ pkt. 9 i 11 kc, poprzez jego niezastosowanie, co sankcjonowało przyjęciem przez Sąd I instancji, że ww. zapis nie jest postanowieniem niedozwolonym, a w konsekwencji przyjęcie, że ww. regulacja wiąże strony umowy ubezpieczenia autocasco.

Wskazując na powyższe zarzuty wnoszę o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego oraz postępowania przed sądem II instancji zgodnie z żądaniem zgłoszonym w pozwie,

UZASADNIENIE

Sąd I instancji wyrokiem ogłoszonym w dniu ..... r. oddalił powództwo w zakresie zasądzenia odszkodowania z tytułu ubezpieczenia autocasco wraz z odsetkami i zasądził jednocześnie na rzecz pozwanego ..... S.A. koszty procesu. W uzasadnieniu Sąd I

instancji wskazał, że pozostawienie karty pojazdu w samochodzie uzasadniało odmowę wypłaty odszkodowania na podstawie OWU autocasco ubezpieczyciela. W dalszej części uzasadnienia Sąd przyjął, że obowiązek nałożony na ubezpieczającego w OWU polegający na zabezpieczeniu **poza** pojazdem dokumentów (dowodu rejestracyjnego lub karty pojazdu) jest sformułowany w sposób jednoznaczny, nie budzi wątpliwości Ponadto Sąd uznał, że zapis, będący podstawą odmowy wypłaty odszkodowania jest **uszczegółowieniem** art. 826 kc. Równocześnie oddalając powództwo Sąd I instancji stwierdził, że nie musi istnieć związek przyczynowy między wyczerpaniem się przesłanki wskazanej w OWU (pozostawienie karty pojazdu w samochodzie) a zdarzeniem szkodowym (kradzieżą).

W ocenie powódki orzeczenie Sądu Rejonowego zasługuje na zmianę. Abstrahując od błędnie przytoczonej przez Sąd podstawy odmowy przez ..... S.A., co może wskazywać na pobieżne zapoznanie się ze zgromadzonym materiałem dowodowym (Sąd przytacza jako podstawę § 9 pkt. b1 OWU, podczas gdy podstawą jest § **17 ust. 1 pkt. 11 ppd. b lit. b1**), wskazać należy na inne, zdaniem powódki, naruszenia przepisów.

Zwraca przede wszystkim uwagę nielogiczny wywód Sądu co do zgodności ww. postanowienia OWU z treścią przepisu bezwzględnie obowiązującego, jakim jest art. 826 kc. Sąd przyjął, że regulacja OWU jest **uszczegółowieniem** zapisu art. 826 kc, co doprowadziło do orzeczenia, że możliwa była odmowa wypłaty odszkodowania w oparciu o zapis OWU. W opinii powoda ww. twierdzenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem jest wprost przeciwnie. Norma art. 826 § 3 kc uzależnia w sposób wyraźny odmowę wypłaty odszkodowania od zawinionego umyślnego działania ubezpieczającego lub jego zawinionego działania/zaniechania wyczerpującego znamiona rażącego niedbalstwa. W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy uniemożliwia zarzucenie powódce umyślnego działania. Również zgromadzony materiał, zwłaszcza zaś wyjaśnienia powódki, wyraźnie wskazują, że brak jest przesłanek zawinionego zaniechania, co za tym idzie nie jest możliwe uznanie jej rażącego niedbalstwa. W tym miejscu podnieść również należy, że strona przeciwna do tej pory w żaden sposób nie podnosiła zaniechania przez powódkę swych obowiązków mających charakter rażącego niedbalstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem powódki Sąd I instancji dokonał błędnej oceny stanu faktycznego, jak również błędnej wykładni prawa poprzez przyjęcie, że ww. postanowienie OWU może być uszczegółowieniem normy prawnej wyrażonej w art. 826 § 3 kc. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest błędna subsumcja stanu faktycznego do ww. normy prawnej.

Reguły postępowania ubezpieczającego po wypadku określa art. 826 § 1 i 2 k.c. Wprawdzie

obowiązek nie pozostawienia w pojeździe karty pojazdu nie zawiera się w dyspozycji tego przepisu, niemniej jednak kluczowe znaczenie ma przyjęta w tym przepisie zasada winy, jako przesłanka wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela. W tym miejscu należy przywołać pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 04.06.2003 r. Sąd Najwyższy stwierdza, że „ochroną ubezpieczeniową objęte są z samego założenia (celu umowy) szkody wynikające z kradzieży pojazdu (zarówno zwykłej jak i z włamaniem). W takim przypadku zdarzeniem wywołującym odpowiedzialność według OWU jest w istocie zdarzenie losowe, w tym przypadku kradzież, a niespełnienie obowiązków przez ubezpieczającego, wynikających z postanowień OWU nie wywołuje bezpośredniego skutku w postaci utraty prawa do świadczenia przez ubezpieczonego”. Podobnie twierdzi przeważająca część doktryny prawniczej np. prof. A. Wąsiewicz, wskazuje, iż „ogólne warunki ubezpieczenia autocasco nie mogą pogarszać sytuacji ubezpieczającego w sposób sprzeczny z normą art. 826 § 2 k.c. Postanowienia owu nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do odmowy wypłaty odszkodowania ze strony ubezpieczyciela, jeżeli niewykonanie przez ubezpieczającego któregoś z obowiązków określonych w owu nie stanowi jednocześnie z jego strony rażącego niedbalstwa w wykonaniu tego obowiązku.” (A. Wąsiewicz *Ubezpieczenia komunikacyjne, wyd. II w opr. M. Orlickiego i M. Wąsiewicza Bydgoszcz-Poznań 2001, str. 174*). Powyższy pogląd jest również prezentowany w orzecznictwie sądowym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 06.11.1992 r., I ACr 457/92, OSA 1993/3/20). Przywołuje się również argumenty odwołujące się do celu (funkcji) umowy ubezpieczenia oraz wnioskowań prawniczych. Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa (np. orzeczenie S.A. 06.11.1996 I ACr 457/92, wyrok SN 2001.09.05 I CKN 31/99) OWU autocasco nie mogą pogarszać sytuacji ubezpieczającego w sposób sprzeczny z normą art. 826 kc. Postanowienia OWU nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do odmowy wypłaty odszkodowania ze strony ubezpieczyciela, jeżeli niewykonanie przez ubezpieczającego któregoś z obowiązków określonych w OWU nie stanowi jednocześnie z jego strony rażącego niedbalstwa w wykonaniu tego obowiązku.

Zastosowanie sankcji w postaci odmowy wypłaty odszkodowania za niespełnienie obowiązków czy powinności, zgodnie z poglądem, wyrażanym powszechnie zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, wymaga istnienia oprócz związku przyczynowego, także przesłanki winy ubezpieczającego (wyrok SN z 23.10.2002 r. II CKN992/00; wyrok SN z 17.06.1983r., I CR 189/83, OSNC 1984/4/54). Ponadto wina musi mieć formę kwalifikowaną: umyślności lub rażącego niedbalstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy ponadto, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje zasada wyrażona w art. 807 kc, zgodnie z którą postanowienia OWU sprzeczne z przepisami kc dotyczącymi umowy ubezpieczenia są nieważne. Oznacza to, iż § 17 pkt. 11 ppkt b) lit.b.1) nie może stanowić wystarczającej podstawy prawnej do odmowy wypłaty odszkodowania, jeżeli działanie lub zaniechanie ze strony ubezpieczającego nie stanowi jednocześnie rażącego niedbalstwa w wykonaniu tego obowiązku, bowiem zapis OWU sprzeczny jest z normą art. 826 kc. W niniejszej zaś sprawie nie zostało wykazane, iż zachowanie się powódki odznaczało się rażącym niedbalstwem, z przyczyn i okoliczności wskazanych powyżej. Za powyższym twierdzeniem przemawia również wyrok Sądu Najwyższego z 1998-02-26, sygn. akt. I CKN 527/97, zgodnie z którym „przypadkowa utrata dowodu rejestracyjnego, skradzionego następnie samochodu, nie powoduje wyłączenia ochrony ubezpieczeniowej za związaną z tym szkodę z mocy par. 4 ust. 1 pkt 6 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, gdy nie zostanie wykazane, iż między tymi dwoma zdarzeniami zachodzi związek przyczynowy”.

Ponownie, na co wskazywano w pozwie, należy podkreślić, że samo pozostawienie karty pojazdu w pojeździe nie pozwala na jego uruchomienie – z oczywistych względów.

Również, w opinii powoda, sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz błędne jest przyjęcie przez Sąd, że § **17 ust. 1 pkt. 11 ppp. b lit. b1) OWU** nie wyczerpuje przesłanek wskazanych w art. 385 § 2 kc. Ponownie wskazać należy, że ujemne skutki wadliwie opracowanych ogólnych warunków ubezpieczeń, polegające na możliwości dowolnej ich interpretacji, powinny obciążać ubezpieczyciela, jako profesjonalistę i autora tych warunków. Na powyższe wskazuje wprost art. 385 § 2 kc, zgodnie z którym „wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta”. Powyższe twierdzenie nie budzi żadnych wątpliwości zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, czego przykładem może być chociażby wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.2004, sygn. akt IV CK 366/02, gdzie w sposób wyraźny wskazano, że „ponieważ ogólne warunki ubezpieczenia oraz umowa ubezpieczenia powinny być formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały, to stosownie do unormowania art. 385 § 2 KC postanowienia niejednoznaczne interpretuje się na korzyść ubezpieczającego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia (konsumenta). Dotyczy to również obciążania ubezpieczających niekorzystnymi konsekwencjami wadliwej i niedbałej redakcji zawartej umowy”. Ta linia orzecznictwa jest kontynuowana, na co wskazuje m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 10.12.2003 r. sygn. Akt V CK 35/03, 18.03.2003 IV CKN 1858/00. W świetle przeciwnego poglądu, nieścisłości interpretacyjne oraz nakładanie

większych, niż to wynika z OWU obowiązków na ubezpieczającego uznaje się jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (np. wyrok SN z 24.07.1959 r., wyrok z 2.09.1998 III CKN 605/97, uchwała SN z 16.09.1993 r. III CZP 126/03).

W przedmiotowej sprawie mamy zaś do czynienia z całkowicie odwrótną sytuacją, w której to ..... S.A. interpretuje jednostronnie OWU na niekorzyść klienta. Powód pragnie zwrócić uwagę Sądu, że ubezpieczyciel odmawia świadczenia powołując się na zapis § 17 pkt 11 ppkt. b lit. b.1) zgodnie z którym ubezpieczeniem nie są objęte szkody, powstałe wskutek kradzieży pojazdu, jeżeli po opuszczeniu pojazdu nie dokonano „zabezpieczenia z należytą starannością **poza pojazdem** dokumentów pojazdu (...)”. W przedmiotowym wyłączeniu odpowiedzialności ..... S.A. nie ma mowy o wyłączeniu odpowiedzialności z uwagi na pozostawienie w pojeździe m.in. karty pojazdu. Wobec powyższego, należy uznać, iż profesjonalista jeśli chciałby wyłączyć ochronę ubezpieczeniową w przypadku pozostawienia **w pojeździe** karty pojazdu, wówczas sformułowałby stosowne wyłączenie odpowiedzialności w sposób wyraźny i niebudzący wątpliwości –analogicznie jak w § 17 pkt 11 ppkt a), w którym wskazał, że z ubezpieczyciel nie odpowiada za szkody jeżeli do kradzieży doszło wskutek **pozostawienia w pojeździe** kluczyków. Na marginesie wskazać należy, że ubezpieczyciel – jako profesjonalista - nie wskazał w OWU sposobu działania przez ubezpieczającego, który wyczerpywałby pojęcie „należytą starannością”. Powszechnie akceptowanym poglądem w doktrynie oraz orzecznictwie jest, iż oceniając należytą staranność należy kierować się zasadami wynikającymi z ogólnego doświadczenia, odnosząc ją do staranności, sumienności i zapobiegliwości powszechnie przyjętej w danej kategorii, czyli według obiektywnego miernika staranności. Nie można odnieść wprost oceny staranności działania posiadacza pojazdu w zabezpieczeniu **poza pojazdem** karty pojazdu do skutku, jakim była kradzież. Podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej sprawie pojazd został należycie zabezpieczony poprzez włączenie istniejących zabezpieczeń przeciw kradzieżowym. Również kluczyki i jedyny istotny z punktu widzenia możliwości skutecznej a zatem legalnej sprzedaży dokument, jakim jest dowód rejestracyjny zostały zabezpieczone z należytą starannością

Sąd I instancji nie odniósł się w ogóle do zarzutów powoda o stosowaniu przez ..... S.A. klauzul abuzywnych wskazanych w art. 385³ pkt. 9 i 11 kc. Zdaniem powoda jest to nieprawidłowość wpływająca w istotny sposób na rozstrzygnięcie. Gdyby bowiem Sąd uznał, iż ubezpieczyciel, odmawiając wypłaty odszkodowania, zupełnie pomija okoliczności sprawy, nie bada związku przyczynowego ani winy ubezpieczającego, wówczas musiałby dojść do wniosku , że jest to klauzula niedozwolona, zatem nie wiążącą strony.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty oraz wnioski zgłoszone w petitum apelacji są zasadne.

Załącznik:

Odpis apelacji dla strony przeciwnej

Dowód uiszczenia opłaty sądowej